

KARI JÄSKELÄINEN

Palestiinalaisnuoriin subtauduttiin Suomessa vuonna 1987 suurella myötätunnolla. Heitä haastateltiin TV-uitisissa ja tasavallan presidentin puoliso Tellervo Koivisto otti heidät Kultarannassa vastaan.

Lähi-idässä riittää vaikeuksia – nyt yritetään sopua Palestiinassa

Tänä vuonna on kulunut 30 vuotta siitä, kun Suomi sai vieraita palestiinalaispakolaisten orpokodista Beit Atfal Assomoudista, joka silloin oli Libanonin sisällissodan takia evakossa Syyriassa. Noin 30 nuorta, kaikki suomalaisten kummilapsia, tuli esiintymään: soittamaan ja tanssimaan. Me kummit olimme haltioissamme, kun tajusimme, miten osaavia, hyvin käyttäytyviä ja sivistyneitä meidän kummilapsemme olivat. Erityisen vaikutuksen tekivät nuorten tulevaisuudenhaaveet. Kun heiltä kysyttiin, mitä he haluavat tulevaisuudessa tehdä, vastaukset kulkivat linjalla: *Haluan lääkäriksi, että voin auttaa kansaani. Haluan toimittajaksi, että voin kertoa maailmalle kansani vaikeuksista. Haluan juristiksi, että voin puolustaa kansani oikeuksia.* Vierailua sävytti laaja myönteinen julkisuus ja toiveikas luottamus siihen, että kaikki tulee muuttamaan paremmaksi.

Samana vuonna 1987 Länsirannan ja Gazan alueilla puhkesi ensimmäinen Intifada – palestiinalaisten vastarinta Israelin miehityksen murtamiseksi.

2000-luvulla poliittinen tilanne on vaikeutunut koko Lähi-idässä, eikä vastaavanlaista lapsiryhmän vierailua enää otettaisi yhtä innostuneesti vastaan. Syyrian, Irakin, Libyan, Jemenin ja Afganistanin sodat ovat johtaneet näiden maiden täydelliseen katastrofiin ja pakottaneet valtavan määrän ihmisiä pakenemaan naapurimaihin ja ympäri maailmaa. Kuten professori Hannu Juusola tässä lehdessä toteaa, näihin konflikteihin on osallistunut paljon ulkopuolisia toimijoita Yhdysvaltoja ja Venäjää myöten. Ilman ulkopuolisia tahoja konfliktit tuskin olisivat muodostuneet yhtä raskaiksi.

Tätä kirjoittaessa toivoa herättää se, että Palestiinan hallitus piti lokakuun alussa Gazassa ensimmäisen virallisen kokouksen kolmen vuoden tau-

on jälkeen. Tavoitteena on yhtenäistää eri osapuolten palkkaamien valtion työntekijöiden toiminta sekä Gazan turvallisuusviranomaisten ja tarkastuspisteiden hallinto ja sopia aseiden hallussapidosta Gazassa. Myös uusista vaaleista puhutaan. Egyptin presidentti Al-Sisi on korostanut, että tämä sovinto on askel kokonaisrauhan saavuttamiseen koko alueella. Egypti ja muut USA:lle myöntämieliset öljyvaltiot ovat jo pitkään painostaneet Hamasia antamaan periksi valta-asemastaan Gazassa. Nähtäväksi jää, saadaanko alue rauhoitettua – ja millä hinnalla – vai paheneeko tilanne jälleen. Kuten arvata saattoi, Israel suhtautuu Fatahin ja Hamasin uuteen yhteistyöhön erittäin kielteisesti, mutta arabit ansaitsevat jo saada rauhan.

8.10.2017

Ilona Junka
puheenjohtaja

Uudet arabisodat

Lähi-idän alueelliselle järjestelmälle on koko sen modernin historian ajan ollut tunnusomaista anarkia valtioiden välisten suhteiden perustana. Alue on vuosikymmenet ollut poikkeuksellisen konfliktiherkkä eikä alueellista integraatiota ole merkittävässä määrin tapahtunut. Valtiot kilpailevat koko ajan toisiaan vastaan, suhtautuvat toisiinsa syvästi epäillen ja pelokkaasti eivätkä juurikaan kykene yhteistyöhön keskenään. Useimmat poliittiset liitot ovat olleet luonteeltaan taktisia lyhyentähtäneiden rakennelmien sijaan että ne olisivat keskeisiä strategisia muodostelmia. Näin alue on säilynyt eräänlaisena kansainvälisen järjestelmän ”sairaana miehenä”, kuten libanonilainen tutkija *Farid el Khazen* aluetta kerran nimitti. Länsimaat ja muut ulkopuoliset toimijat ovat valitettavasti aina olleet osa tätä ongelmaa. Sotilaallinen ja muu puuttuminen Lähi-idän tapahtumiin on ollut pikemminkin sääntö kuin poikkeus, mikä on yksi alueen epävakautta ylläpitävä tekijä.

Viime vuodet ovat olleet jopa Lähi-idän mittapuulla poikkeuksellisen kuohuvia. Vuoden 2011 toivoa herättäneen arabikevään jälkeen alue on juuttunut laajamittaisten konfliktien suohon. Tyypillistä ovat olleet vallankumoukset ja vastavallankumoukset, sisällissodat, ajoavat valtiot sekä uskonnollisten äärijärjestöjen vahva asema lukuisissa alueen valtioissa. Tunnettu Lähi-idän tutkija **Marc Lynch** on tuoreessa kirjassaan *The New Arab Wars: Uprisings and Anarchy in the Middle East* kuvannut tapahtumia termillä ”uudet arabisodat”.

Sisäiset konfliktit, joita ulkopuoliset vaikeuttavat

Tämän hetken konflikteja alueella ei käydä perinteisinä valtioiden välisinä sotina, joita olivat esimerkiksi kylmän sodan aikakauden Israelin ja arabimaiden väliset sodat tai Iranin ja Irakin välinen pitkä sota 1980-luvulla. Nykyiset konfliktit ovat pääosin valtioiden sisäisiä konflikteja. Mutta siitä huolimatta, että niiden lähtökohtana on kunkin valtion sisäiset kysymykset, tyypillisesti niihin sekaantuu myös muita alueellisia toimijoita ja usein myös Yhdysvaltojen ja Venäjän kaltaisia globaaleja voimia. Siten eri konfliktit liittyvät yhteen muodostaen eräänlaisen alueellisen kokonaisuuden. Myös transnationaalit jihadistiset liikkeet kuten ISIS (eli IS tai Daesh) ja al-Qaida toimivat tyypillisesti yhtä aikaa lukuisissa alueen konflikteissa. Selvempiä esimerkkejä tällaisista uusista sodista ovat arabimaat Syyria, Irak, Jemen ja Libya. Sen lisäksi suuressa määrässä muitakin alueen valtioita on nähtävissä samoja elementtejä, vaikkei aina yhtä suuressa määrin. Alueen konfliktit näkyvät myös siinä, että asevarustelu on vahvassa kasvussa. Moni Lähi-idän valtio on kärkisijoilla maailman suurimpien aseostajien listoilla. Asehankin-

nat sitovat myös Euroopan valtioita osaksi Lähi-idän ongelmaa. Ei ihme, että monessa Euroopan maassa esimerkiksi Saudi-Arabiaan ja Yhdistyneisiin arabiemiraatteihin kohdistunutta asevientä on arvosteltu jyrkästikin.

Sektariaaninen vihanpito

Alueen konfliktien joukossa on viime aikoina heijastunut kaksi laajempaa jakolinjaa. Toinen niistä on sektariaaninen konflikti ja toinen konflikti niiden maiden välillä, jotka ovat valmiita hyväksymään radikaaliakin muutosta edustavat islamistiset toimijat osaksi politiikkaa ja toisaalta niiden, jotka kannattavat tiukkoja turvallisuusratkaisuja näiden islamististen ryhmien nujertamiseksi. Sektariaaniset konfliktit ovat viime vuosina tulleet tutuiksi suomalaisillekin lehdenlukijoille. Sektarianismilla tarkoitetaan uskonnollisen ryhmään kuulumisen politisoitumista ja tällaisen identiteetin tulemistä konfliktin (ainakin osittaiseksi) jakolinjaksi. Syyrian, Jemenin ja Irakin konfliktit edustavat juuri tällaista tapausta, sillä niissä sunnien ja shiiojen välinen vastakkainasettelu on yksi elementti. Nykyisellään sektarianismi heijastuu kaikkein voimakkaimmin juuri islamin suuntausten välisenä vihamielisyytenä. Esimerkiksi kristittyjen ja muslimien välinen vihamielisyys ei lainkaan edusta sellaista keskeistä jakolinjaa, vaikka kaikki uskonnolliset ryhmät ovatkin viimeisten vuosien aikana joutuneet kärsimään sektarianistisesta väki-

vallasta. On syytä korostaa, että kyse ei ole ikiaikaisesta vihanpidosta esimerkiksi sunnien ja shiiojen välillä, vaan näiden ryhmien suhteet ovat kokeneet merkittävän muutoksen viimeisten vuosikymmenien aikana.

Kun **Samuel Huntington** kirjoitti vuonna 1996 kiistellyn kirjansa sivilisaatioiden välisistä konflikteista, hän kuvasi islamin yhtenä näistä kulttuuripiireistä, jotka tulevaisuudessa tulevat olemaan vastakkain. Hän ei lainkaan nähnyt mahdollisuutta, että tärkein jakolinja tulisi olemaan islamin sisällä. Joka tapauksessa on selvää, että sektariaaninen vihanpito on tällä hetkellä yksi alueen konflikteja ylläpitävä voima. Syitä ilmiöön on lukuisia, mutta kahden alueellisen suurvallan Iranin ja Saudi-Arabian välinen valtataistelu ruokkii sektarianismia. Kumpikin näistä valtiosta käyttää uskontoa legitimisoimaan politiikkaansa ja pyrkii nousemaan alueellisen järjestelmän johtoon. Saudi-Arabia pyrkii edustamaan nimenomaan sunnimaailmaa, kun taas Iran luonnollisesti tukee shiialaisia ryhmiä eri puolilla aluetta. Iranin ja Saudi-Arabian välisessä valtataistelussa käytetään hyväksi sektariaanisten pelkojen ja mielikuvien lisäksi historiallisia muistoja persialaisten ja arabien välisistä sodista. Siten sillä on kaikki edellytykset lisätä identiteettiin merkitystä Lähi-idän konflikteissa.

Valtioiden väliset ristiriidat

Toinen yllä mainitsemani jakolinja on tärkeä erityisesti siksi, että se muistuttaa meitä siitä, etteivät sektarianismi ja sektarianistiset jakolinjat selitä kaikkea. Meillä on länsimaissa vahva taipumus ”yliuskonnollisoida” Lähi-idän konflikteja. Kyse oli siis jakolinjasta, joka muodostuu siitä, miten suhtaudutaan islamististen järjestöjen poliittiseen rooliin. Tässä suhteessa jako ei noudatakaan sunni-shiia –jakolinjaa. Alueen valtioista erityisesti Turkki ja Qatar ovat olleet valmiita tukemaan islamistisia järjestöjä, erityisesti Muslimiveljeskuntaa. Tämä on heijastunut muun muassa positiivisena suhtautumisena Hamasiin ja Muslimiveljeskunnan valtaan Egyptissä presidentti **Mursin** kaudella 2012–2013. Toisaalta erityisesti toiset sunnivaltiot Saudi-Arabia ja Arabiemiraatit kokevat Muslimiveljeskunnan, joka on sekin sunnijärjestö, arkkiviholliseksi ja pyrkivät kaikin tavoin estämään sen vaikutusvallan kasvua. Viimeisin esimerkki tästä konfliktista on poliittinen ja taloudellinen painostus, jota nämä valtiot yhdessä liittolaistensa kanssa ovat kohdistaneet Qatarin kohtaan. Tämä on puolestaan lähentänyt Qatarin ja Turkkin Iranin kanssa. Sektarianismi ei siis ole koko totuus. Joka tapauksessa parhaassakin tapauksessa alue tulee säilymään levottomana vielä pitkään eikä ole täysin selvää, että valtioiden väliset rajat säilyvät muuttumattomina tämän kuohunnan yli. Kurdikysymys on vain yksi haaste niille.

Hannu Juusola

Puolikuu

Puolikuu kajastaa nyt
Kaupunkien yllä
Niihin ei kukaan jäänyt
Puolikuu satuttaa minua
Kuin kasvojen halkaisu kahteen osaan
Heikon kuun tämän puoliskon alla
Veimme lapset sänkyihin
Samalla kun toiset veivät heidät hautoihin

Runo Aref Hamza (En tahdo tulla pelastetuksi, 2014).
Käännös englannista Maija Luotonen, 2017.

Runoilija Aref Hamza asuu Saksassa, jonne hän pakeni kotimaassaan käytävää sotaa. Miehen Syyriassa kokemaa ei kuitenkaan jäätä rauhaan. ”*Hahmot, jotka ohjaavat minua runouden tiellä, elävät edelleen siellä kaukaisessa paikassa,*” palkittu runoilija sanoo. Hän kirjoittaa nykyisinkin elämästä sodassa, raunioissa, paossa. Puolikuu on julkaistu Aref Hamzan seitsemännessä runokokoelmassa. Runon alkuperäiskieli on arabia. Aref Hamzan haastattelu ja lisää runoja: www.kosmi.fi/runoja-raunioiden-alta/

Kummilasten kertomaa

Mohammed Issalla on ollut kummi Suomessa jo seitsemän vuotta. Tavatessamme syyskuussa Beit Atfal Assumoudin (BAS) keskuksessa Nahr el-Baredin pakolaisleirissä poika oli yhtä hymyä. Kummin edustajan tapaaminen oli mieluista. Mohammad oli juuri pari päivää aikaisemmin aloittanut koulun. Luokalla oli 30 oppilasta, mutta lukumäärä tulisi nousemaan 40:een kuten kaikissa alueen ruuhkaisissa kouluissa.

Koulun ohella Mohammad osallistuu BASin keskuksessa harrastusryhmiin. Äiti **Fadia Abdullah** kertoi käyvänsä keskuksen äitipiirissä. Lähes kaikki AKYSin kummilapset ovat Mohammedin tavoin löytäneet itselleen mieluista tekemistä ja ystäviä Nahr el-Baredin keskuksessa. Kesällä Mohammad pääsi perheensä kanssa käymään mummonsa ja isoisänsä luona Syyriassa. Isovanhemmat asuvat rauhallisessa kolkassa Syyriaa. Matkarahoja oli säästetty seitsemän vuotta.

Marwa El-Haj on ujusti hymyilevä nuori, jolla on ollut kummi jo kymmenen vuotta. Kummituesta Marwalle tulee ensimmäisenä mieleen toiminnat, joihin on osallistunut, luennot ja yhteiset tapahtumat, matkat ja kesäleirit. Hän on voinut ostaa Eid-juhlaan uudet vaatteet. Marwan äiti **Fathai Zanher** kertoi osallistuneensa äitien retkeen, jonka sosiaalityöntekijä **Leila Jendawi** oli järjestänyt.

Aktiviteetteja on mahdollisuus valita. Käsillä tekeminen, fyysiset ja ulkoilmaharrastukset ja opetukselliset aktiviteetit tukevat lapsen hyvinvointia. Kummiraporteissa kerrotaan myös kouluasioista. Kolmasosalla lapsista koulumenestys oli oikein hyvä tai hyvä. Kolmannes selvisi kohdalaisesta. Yhdellä kolmasosalla lapsista oli oppimisvaikeuksia ja tukiopetuksen tarvetta.

Tapaamisen jälkeen Leila Jendawi sanoi, että kummilapset haluaisivat pitää yhteyttä kummeihin, mutta kirjoittaminen ei ole yksinkertaista. He kyselevät Leilalta, mitä he voisivat kirjoittaa. Ongelma on sama toisessakin päässä. Joskus suomalaiset kummit ovat maininneet, ettei tule laitetuksi postia, kun ei keksi mitä kirjoittaisi.

BAS:in sosiaalityöntekijöiden mukaan kummituki lievittää tilanteita, joissa sairauskulut romahduttavat perheen talouden. Vuoden 2016 kummiraporteista tuli esiin, että terveysongelmia oli

Rouva Fadia Abdullah ja poika Mohammad Issa. Nahr el-Baredin keskuksessa, 9.9.2016.

runsaasti. Lapsista 20 prosentilla oli terveysongelmia, äideistä 46 prosentilla ja isistä 67 prosentilla. Lisäksi kummikertomuksista kävi ilmi, että joka toisella perheellä oli epäterveellinen asunto.

Kaiken kaikkiaan reilulla puolella perheistä tilanne kuvattiin erityisen stressaavaksi. BAS-järjestö jakaa rahana perheille suurimman osan kummituesta päivittäisiä tarpeita varten. Pienellä osalla järjestetään harrastuksia.

AKYSin kummilapsitoiminta alkoi jo vuonna 1981, jolloin eduskunnassa usean puolueen kansanedustajat muodostivat ensimmäisen kummiryhmän. Nyt kummilapsia on 47. Myöhemmin aloitetut päiväkotikummitoiminta (31 lasta) ja vanhuskummitoiminta (17 kummivanhusta) jatkuvat myös.

Lehtihaastattelun jälkeen Mohammed ja Marwa piirsivät ja kirjoittivat liuskan kummeilleen. *“Minä panen tähän tunnetta mukaan”*, sanoi Marwa ja koristi kirjeensä sydämenkuvalla.

Sirkku Kivistö

AKYSin kummitoiminnan vastuuhenkilö

Marwa kirjoittaa kummilleen.

AKYS-tiedote 2/2017

Arabikansojen ystävyysseura ry

Päätoimittaja Ilona Junka
Taitto Asmo Koste
Kielentarkistus Marjatta Laiho
AKYSin logo Kare Pohjavirta

Liity AKYSin jäseneksi

Lisätietoa www.akys.fi
facebook.com/akystiedotus
postitse AKYS, PL 698, 00101 Helsinki
Jäsenmaksutili FI97 8000 1201 6693 56,
viitenumero 70001

Avusta AKYSin kautta

Antamalla yhteystietosi saat AKYSiltä raportteja keräyksestä ja keräysvarojen käytöstä.

Akysin tukitilit

Libanonin palestiinalaispakolaiset:
Kummilapsitili
FI93 8000 1101 2300 02, viite 1009
Päiväkotilasten kummit
FI56 8000 1700 4747 46, viite 2008
Kummivanhustili FI20 8146 9710 0461 36,
viite 2011

Syyriasta paenneiden perheiden avustustili
FI93 8000 1101 2300 02, viite 7744
Palestiina:
Länsiranta, Betlehem tukitili
FI95 8000 1300 9905 05, viite 3007
Gaza-katastrofitili FI14 8000 2710 0992 26,
viite 3214
Keräyslupa pol-2015-8218

Costa Brava-kaatopaikka perustettiin helmikuussa 2016 lentokentän ja meren väliin. Se on 167 metrin etäisyydellä Beirutin kansainvälisestä lentokentästä. Kuva Sirke Kivistö

Libanonin jätehuoltokriisi

”Kaupungin historia on suurelta osin taistelua roskia vastaan.”

Wang Min’an

Kesällä ja syksyllä 2015 Beirutin keskustan kadut eivät täytyneet niinkään turisteista kuin jätteistä. Kun Libanonin ainoa kaatopaikka suljettiin eikä roskille löydetty uutta paikkaa, mätäneviä jätevuoria alkoi kasautua ympäri kaupunkia. Beirutin on sanottu tuottavan päivittäin yli 3 000 tonnia jätettä, ja jo kriisin ensimmäisellä viikolla arvioitiin, että läkähdyttävässä kesähelteessä lojui yli 22 000 tonnia jätteitä.

Kriisi alkoi heinäkuussa 2015 kun Naamehin alueen asukkaat estivät pääsyn heidän kotikullmillaan sijaitsevalle kaatopaikalle. Se oli otettu väliaikaiskäyttöön 1997 jätehuollon ’kansallisen strategian’ mukaisesti, ja sen jätteenottokapasiteetiksi oli arvioitu kaksi miljoonaa tonnia. 18 vuotta myöhemmin sen arvioitiin ottaneen roskaa vastaan jopa 15 miljoonaa tonnia. Paikallisten asukkaiden painostuksesta hallitus suostui sulkemaan sen, vaikka uudesta paikasta ei ollut sovittu. Vuosina 1975-1990 käydyn sisällissodan jälkeisenä aikana lähes täyden jätteenhuoltomo-

nopolin kahminut yksityinen yritys Sukleen lakasi keräämästä jätteitä.

Pian jättekriisin alettua perustettiin aktivistiryhmä ’Sinä haiset’, joka toimi yli kahdeksan kuukauden ajan. Päällisin puolin katsottuna liike oli huolissaan maan kehnosta jätehuollosta ja poliittisesta pattitilanteesta. Libanonin politiikkaa tunteville se paljasti, että maan valtiojohtossa oli huomattavia toimintahäiriöitä, jotka juontuvat vuosikymmenten takaa eivätkä ole hävinneet vaikka roskat sittemmin hävisivätkin. Liike oli merkityksellinen myös siksi että se pyrki edistämään sekulaariprogressiivista kansalaisuusmallia maassa, jonka politiikan perustana on aina välitön jako uskonnollisiin ryhmiin.

Kun jätekasat kasvoivat Libanonin kaduilla, kansalaisjärjestöt ja huolestuneet kansalaiset vetosivat hallitukseen, jotta se ratkaisisi kriisin. Jättekriisistä tuli symboli hallinnon epäpätevyydelle, kyvyttömyydelle pitää kiinni lupauksistaan ja poliittisen tahdon puutteelle.

Ongelmallinen hallinto

Libanonissa on ollut runsaasti yhteiskunnallisia kansalaisliikkeitä sisällissodan aikana ja sen jälkeen. Mikään liikkeistä ei kuitenkaan ole onnistunut muuttamaan maan hallintojärjestelmää,

joka on vuoden 1943 kansallisen sopimuksen mukaisesti taannut etuisuuksia tietyille ryhmille. ’Tunnustukselliseksi’ demokratiaksi kutsutun järjestelmän mukaan presidentti on maroniittikristitty, pääministeri sunnimuslimi ja parlamentin puhemies šiiamuslimi. Sopimus romahti sisällissodan sytyttyä 1975.

Sodan jälkeen Saudi Arabiassa solmittiin Ta’ifin sopimus, jossa saudit toimivat välittäjinä. Uusi sopimus siirsi presidentin valtaa jonkin verran ministerineuvostolle, mutta uskontoon perustuva järjestelmä pysyi käytännössä muuttumattomana. Tästä muodostui merkittävä kiistakysymys, sillä nyt šiiamuslimit jäivät pahasti syrjään vaikka kansallisessa sopimuksessa vahvistettuun vallanjakoon johtaneet väestötilastot olivat oleellisesti muuttuneet heidän edukseen.

Maassa toimii useita poliittisia puolueita, mutta niiden jäsenistö on homogeenista ja kuuluu pääosin samaan uskontokuntaan. Vaaleissa puolueet eivät kilpaile keskenään, ja seurauksena on vinoutunut edustuksellisuus, joka suosii poliittista eliittiä. Libanonilaiset poliitikot, jotka nousevat esiin harmaina eminensseinä, ovat joko entisiä sotarikollisia tai talousjärjestelmän rahoitusjohtajia, joita hyväveliverkostot hallitsevat.

Saudilibanonilainen talousmoguli **Rafik Hariri** hallitsi sodanjälkeistä politiikkaa helmikuu-

hun 2005, jolloin hänet salamurhattiin. Veriteko sysäsi liikkeelle vuoden 2005 Independence Intifada -itsenäisyyskapinaliikkeen, joka näytti jonkin aikaa lupaavan maahan uskonnoista riippumatonta politiikkaa. Se ajoi satojatuhansia ihmisiä kaduille vastustamaan Syyrian suurta roolia Libanonin politiikassa. Liike oli sekoitus aitoa ruohonjuuritasolta kumpuavaa kansalaisaktivismia sekä uskontokuntaisen ja länsirahan tueman eliitin orkestrointia, mutta se raukesi tyhjiin uskontokuntaisen eliitin noustessa hallitsevaksi. Samoin kävi ”Kansa tahtoo kaataa uskontoon perustuvan järjestelmän”-liikkeelle, joka oli libanonilainen vastine arabikeväälle. Tällä kertaa syynä olivat heikko organisaatorakenne ja uskontopuustaisen politiikan painostus. Kuten arabikevät osoitti, eteenpäin sysäävää voimaa ja kansalaisvottomuutta on vaikea kehittää pysyväksi muutokseksi. Eikä Libanon ole poikkeus.

Jätteet metaforana mädälle järjestelmälle

Kaatopaikan sulkemista seuranneissa mielenosoituksissa jätteet muodostuivat kouriintuntuvaksi metaforaksi mädälle uskuntoon perustuvalla järjestelmällä ja maassa vallitsevalle korruptiolle. Huolestuneet äidit ja lapset lähtivät ulos kaduille osoittamaan mieltä epäkohtia vastaan ja sanoivat, että he ansaitsivat samanlaisen puhtaan ympäristön ja vihreän Libanonin, josta heidän vanhempansa ja isovanhempansa puhuivat.

Vaatimuslista sisälsi seuraavia kohtia: ympäristöministerin ero, kestävä jätehuoltostrategia ja -suunnitelma, parlamenttivaalit ja vallanpitäjien harjoittaman korruption estäminen sekä myöhemmin niiden poliisien rankaiseminen, jotka olivat kohdelleet mielenosoittajia brutaalisti. Kyse ei ollut vain jätteisiin liittyvistä ”käytännöllisistä” ongelmista vaan todella radikaaleista vaatimuksista, jotka ajoivat vakiintuneen, uskuntoon

perustuvan poliittisen järjestelmän perusteellista uudistamista. Koskaan aikaisemmin ei niin suuri osa Libanonin yhteiskuntaa ole vaatinut maan poliittisen järjestelmän korjaamista ’näin selkeästi ja julkisesti’.

Mutta mittavien vaatimusten lista alkoi myös ajaa liikettä kohti häviötä. Alkujaan ’Sinä haiset’ ja sen sisarliike ’Me vaadimme vastuullisuutta’ vastustivat hallinnon yrityksiä heikentää liikettä. Ne yrittivät ensin käyttää hyväksi hallinnon uskontokuntaisuutta (mikä on aina ollut parhaana pidetty ase Libanonin politiikassa) esittäen, että protestit olivat suhteettomasti suuntautuneet sunnipoliitikkoja vastaan, koska mielenosoituksiin oli soluttanut huligaaneja. Tämän seurauksena palvelusopimuskakku jaettiin vielä keran johtavien poliitikkojen taustalla vaikuttavien liikemiesten kesken.

Poliittinen muutos on hidasta.

Lopulta kaatopaikaksi valittiin Bourj Hammoudin satama-alue, jotta raivostuneet kansalaiset saataisiin rauhoittumaan ja kriisi ratkaistua. Toiseksi kaatopaikaksi otettiin Costa Bravana tunnettu alue Beirutin lentokentän ja meren väliin. Molemmat ovat nostaneet tyrmistyneen reaktion. Niiden on todettu tuhoavan paikallisen kalakannan, minkä lisäksi jälkimmäinen aiheuttaa riskejä lentoliikenteelle, koska linnut parveilevat kaatopaikan yllä.

Entä ’Sinä haiset’ -liike? Vaikka se hajosi jätteidensä hävityä kaduilta, ihmiset olivat yhä tyytymättömiä tapaan, jolla Libanonia hallittiin. Suuttumus kanavoitui vapaaehtoisvoimin johdettuun Beirut Madinati -kampanjaan, joka organisoitiin uuden kunnanvaltuuston valitsemiseksi Beirutin toukokuun 2016 vaaleissa. Kampanjaan liittyi satoja vapaaehtoisia Sinä haiset -liikkeestä. Lopulta se voitti vaalit yhdessä Bei-

Uudisrakennuksen lasiseinässä Libanonin opetusministeriön heijastuma, Habib Abi-chabla -aukio. Kuva Sirkku Kivistö

rutin kolmesta vaaliipiiristä, mutta sai kokonaisvaaleissa 40 % äänistä ja hävisi ’Beirutilaisten’ listalle, jota tuki talousmoguli Rafik Haririn poika, pääministeri **Saad Hariri**. Poliittiset leirit yhdistivät voimansa mitätöidäkseen Beirut Madinatn ehdokkaiden huomattavan tuen. Beirut Madinati ei voittanut vaaleja, mutta sai suuren prosentiosuuden äänistä.

Vallankumousta muistuttava poliittinen muutos on hidas prosessi. Liikkeen voimasta kertoo ehkä parhaiten se, että Beirutin poliittiset vallanpitäjät kokivat tarpeelliseksi yhdistää voimansa kansalaisyhteisöjohtoista ruohonjuuritason kampanjaa vastaan. Sinä haiset ja Beirut Madinati -liikkeissä libanonilaisille tärkeintä on toivo, että politiikkaa voidaan tehdä myös toisella tavalla. Pikaisia muutoksia ei kuitenkaan kannata odottaa.

AKYSille kirjoittanut

Oliwia Wasik

Käännös: **Kirsti Palonen**

Jättemiehet töissä Beirutissa. Kuva Sirkku Kivistö

Oliwia Wasik valmistui viime vuonna Kuningatar Maryn yliopistosta Lontoossa pääaineenaan kansainväliset suhteet. Tällä hetkellä hän suorittaa kansainvälisen turvallisuuden maisteritutkintoa Pariisin poliittisen tutkimuksen instituutissa erikoistuen Lähi-itään ja tutkimusmetodeihin. Hän on erityisesti kiinnostunut Libanonista, Iranista ja poliittisesta teoriasta.

Syksy Räsänen tarkka kuvaus Israel-Palestiina-konfliktista

Jos Syksy Räsänen keväinen kirja *'Israelin apartheid'* on vielä lukematta, siihen kannattaa tarttua viimeistään joululomalla. Kirja tarjoaa uutta tietoa ja uusia näkökulmia. Kirja pitää helposti lukijan otteessaan.

Kritiikön tiedonvälitys

Median 'objektiivisuus' on valitettavan usein sitä, että välitetään edelleen viestiä, jota suurimmat ja näkyvimmat tiedotuskanavat maailmalla jakavat. Tällä menetelmällä Israelin ääni kuuluu varsin paljon helpommin kuin palestiinalaisten ääni. Räsänen nostaa esiin mm. paljon puhutun Palestiinalaishallinnon korruption. Räsänen mukaan Israel on tietoisesti tukenut korruptiota. Israel, USA ja EU arvioivat aikanaan, että Palestiinan vapautusrintamaa johtanut **Jasser Arafat** on ainoa, joka voi saada palestiinalaiset tekemään 'tuskallisia' päätöksiä eli luopumaan oikeuksistaan. Tuki palestiinalaisille tarkoitti Oslon neuvottelujen vuosina (1993–2000) tukea Arafatin hallinnolle ja sillä piti vahvistaa hänen johtajuuttaan ja mahdollistaa tarvittavan poliittisen tuen ostaminen.

Myös kuva Hamasista saa uusia piirteitä. Hamas on pitänyt kiinni sovituista tulitauoista pitkään jopa silloinkin, kun Israel on pommittanut Gazaa.

Sionistien tavoitteena jatkuva maan valtaus

Räsänen tarina alkaa juutalaisuuden synnystä 500–400 vuotta eaa. ja jatkuu Euroopan heräävästä juutalaisvastaisuudesta ja vainoista, joiden seurauksena juutalaisyhteisössä kehittyi 1800-luvun lopulla oma kansallisuusate, sionismi. Kun Euroopan antisemitistit halusivat työntää juutalaiset pois maasta, sionistit halusivat oman maan Palestiinaan, jonne muuttoliike alkoi suuntautua. Marraskuussa 1947 YK:ssa päätettiin jakaa Palestiina juutalaisten ja arabien kesken. Sionisti-johtaja, Israelin tuleva pääministeri **David Ben-Gurion** kirjoitti päiväkirjaansa, että juutalaisvaltion rajat "määräytyvät voimankäytöllä, eivät jakopäätöslauselmalla". Hän totesi: "Pystymme... valtaamaan koko Palestiinan... Tämä ei ole mystinen uskomus, vaan kylmä ja rationaalinen laskelma, joka perustuu käytännölliseen tarkasteluun". Puolustusministeri, myöhempi rauhannobelisti, **Jitzak Rabin** linjasi 1988: "Kaikkein tärkeintä on käyttää voimaa, valtaa ja hakkaamista".

Israelin voitto sen naapurimaitaan vastaan käymässä ns. kuuden päivän sodassa kesäkuussa 1967 todisti Räsänen mukaan länsimaille, että Israel on vakavasti otettava valtio, jonka liittolaisuudesta on hyötyä. Yhdysvallat solmi läheisemmät suhteet Israeliin, ja maasta tuli entistä tärkeämpi Yhdysvaltain juutalaisten identiteetille.

Etelä-Afrikan ja Israelin apartheid-kehityksen yhteneväisyydet ja erot

Vertailu Etelä-Afrikan afrikaanereiden ja Israelin toimien välillä kertoo samankaltaisesta ylemmydentunteesta ja alistetun kansan oikeuksien mitätöimisestä. Toisaalta vertailu Etelä-Afrikan **Nelson Mandelan** ja Palestiinan **Jasser Arafatin** välillä valaisee eroja kyvyssä ja valmiudessa pitää oman kansansa puolta. Kun Etelä-Afrikan presidentti **Pieter Willem Botha** tarjosi vankilassa istuvalle Mandelalle vapauttamista, jos hän hylkää väkivallan poliittisena aseena, Mandela vastasi: "Luopukoon hän väkivallasta, sanokoon hän, että purkaa apartheidin...".

Jasser Arafatin syyskuussa 1993 neuvottelema ja hyväksymä Oslon rauhansopimus ja sen lupama itsehallinto sai kriittisiä kommentteja. Israelilainen journalisti **Danny Rubinstein** totesi "Sotavankileirin itsehallinto, jossa vangit voivat itsenäisesti valmistaa aterian ja järjestää kulttuuritahtumia."

Rauhanprosessin näennäisyys

Israel hyväksyi Oslon rauhansopimuksissa Palestiinalaishallinnolle vastuun asioista, joista se ei itse halunnut huolehtia, kuten palestiinalaisten hyvinvoinnista. Samalla Israel säilytti itsellään kontrollin siirtokunnista, liikenneväylistä, rajoista, suurimmasta osasta maata, vedestä ja muista luonnonvaroista. Seurauksena on ollut palestiinalaisten tilanteen jatkuva heikentyminen. Räsänen on laatinut rauhanprosessikielen sanakirjan, joka helpottaa Suomen ulkoministeriön ja EU:n virallisten raporttien ymmärtämistä. Sanakirjan mukaan mm.

rauhanprosessi = miehitys,
rauhallinen ajanjakso = ajanjakso, jolloin ainoastaan palestiinalaisia tapetaan.

Rauhanprosessisanaston omaksunut ymmärtäkin vaivatta Räsänen siteeraaman EU:n komission kommentin, jonka mukaan: "Euroopan unionin poliittinen panos ja taloudellinen osallistuminen ovat olleet tärkein tekijä Palestiinalaishallinnon ja rauhanprosessin säilymiselle".

Apu Palestiinalle

Räsänen toteaa, että EU-kansalaisten sympatiat ovat palestiinalaisten puolella. Yhdysvaltain aseistaessa Israelia EU korjaa hyökkäysten tuhojen jälkiä, mutta itsekin asekauppaa Israelin kanssa käyvänä EU ei puutu syihin eikä vaadi Israelia korjaamaan itse aiheuttamaansa hävitystä, EU antaa Palestiinalaishallinnolle talousapua, mutta kansainvälisen lain mukaan vastuu palestiinalaisten hyvinvoinnista on miehittäjävaltiolla.

Räsänen siteeraa Maailmanpankin virkailijaa, joka summaa, että kun ihmiset hyötyvät talou-

dellisesti, he tyytyvät 'tuskallisiin päätöksiin' kuten kansainvälisen oikeuden heille suoman paluuoikeuden epäämiseen. EU on tukenut Israelia sitä enemmän, mitä äärimmäisemmäksi Israelin väkivalta on kiihtynyt. Palestiinalaisten väkivaltaista vastarintaa ei hyväksytä. Israel saa palestiinalaisia enemmän kansainvälistä taloudellista apua, mutta siltä ei vaadita vastineeksi kansainvälisen oikeuden noudattamista.

Räsänen arvostaa palestiinalaisen kanssa tehtyä solidaarisuustyötä ja mainitsee palestiinalaisjohtoisen International Solidarity Movement -järjestön (ISM), joka tarkkailee, raportoi ja suojelee sekä osallistuu väkivallattomaan toimintaan miehitystä vastaan. Ulkomaisten kumppanien tulo paikan päälle antaa palestiinalaisille toivoa ja auttajille ymmärrystä vaikeista tilanteista.

Tähän haluaisin rinnastaa myös kansalaisjärjestöjen, kuten AKYSin antaman rahallisen ja henkisen sosiaaliavun. Tiiviit ruohonjuuritason kontaktit takaavat rahojen käytön huolellisen valvonnan, mutta olennaista on myös se, että samoin kuin Räsänen mainitsemassa solidaarisuustyössä, auttajat oppivat ymmärtämään vaikeaa tilannetta. Kun he levittävät tietoa, solidaarisuusliike heidän kotimaissaan vahvistuu. Tuen saajat, jotka näkevät, että heillä on ystäviä, saavat toivoa sekä voimaa, joka auttaa heitä vaatimaan oikeuksia niin Palestiinalaishallinnolta kuin Israelilta.

Keskiössä BDS-liike rauhanomaisena vaikuttamiskeinona

170 palestiinalaisjärjestöä allekirjoitti vuonna 2005 kutsun yhtyä BDS-liikkeeseen Israelin saattamiseksi akateemisen, taloudellisen ja kulttuuriboikotin kohteeksi. Liike on alkanut saavuttaa tuloksia. Räsänen luottaa tulevaisuuteen: Israelin apartheid tulee loppumaan kansainvälisen boikottiliikkeen ja palestiinalaisten puolelle maailmanlaajuisesti kallistuvan kansalaismielipiteen ansiosta. Netissä sana on vapaa ja sen kautta tieto Palestiinan epäoikeudenmukaisuuksista pääsee leviämään. Meidän EU-maissa asuvien tehtävänä on saada maittemme hallitukset toimimaan EU:n virallisten ihmisoikeusnäkemysten mukaisesti.

Tässä sitä on haastetta sekä yksittäisille kansalaisille että kansalaisjärjestöille. Tässä työssä Räsänen kirja on iso apu.

Ilona Junka

Kysymyksiä Palestiinan tuntijalle

Karita Laisi palasi syksyn alussa kolmen vuoden pestiltään kehityspolitiikan erityisasiantuntijana Suomen Ramallahin edustustossa, jossa hän lähetettynä virkamiehenä hoiti Suomen kehitysyhteistyöohjelmaa ja edusti Suomea erilaisissa apukoordinaatioelimissä. Aiemmin hän oli jo ollut Suomen Lähetysseuran palveluksessa Palestiinassa kehitysyhteistyökoordinaattorina sekä aluepäällikkönä parisen vuotta.

Miten tilanne oli muuttunut edelliseen kertaan verrattuna?

Poliittinen tilanne on vaikeutunut ja humanitaarinen tilanne heikentynyt. Kehitys on ajautunut umpikujaan. Miehitys syvenee ja laajenee. Kun saavuin heinäkuussa 2014, alkoi sota Gazassa, eli Israelin operaatio ”Protective Edge”. Sota kesti 50 päivää ja oli erittäin tuhoisa Gazalle. YK:n mukaan yksinomaan palestiinalaisia siviilejä kuoli 1 563. Sodan tuhoisuus oli musertavaa ja masentavaa, sehän seurasi Yhdysvaltain ulkoministeri **John Kerry**n vetämää rauhanneuvottelua, joka epäonnistui. Sotaa seurasi väkivallan aalto Länsirannalla ml. Itä-Jerusalemmissä; yhteenottoja palestiinalaisten ja Israelin armeijan tai rajapoliisin kesken, siirtokuntalaisten väkivaltaa palestiinalaisia kohtaan, palestiinalaisten tekemiä puuk-

Karita Laisi. Kuva Malachy Harty

Karita kertoi kokemuksistaan Järvenpään seurakunnan 'Ikkuna Palestiinaan' -tilaisuudessa syyskuussa. Alkajaisiksi hän esitti kuvan Sliman Mansourin maalaamasta taulusta, jonka hän näki betlehemiläisessä hotellissa. Taulun nimi on 'And the convoy keeps going' eli 'Ja saattue jatkaa kulkuaan'. Karita totesi, että taulu on voimakas ja se näyttää eri todellisuudet ja tarinat, joita konfliktissa on.

koiskuja – väkivalta oli korkealla 2014–2016. Levoton väkivallan kausi rauhoittui vasta tammikuussa 2016.

Millaisena näet Länsirannan ja Gazan eron?

Kävin Gazassa useita kertoja. Gazassa on jatkuva humanitaarinen kriisi, joka on entisestään syventynyt huhtikuusta 2017 lähtien. Gazan saarto on väärin ja on aiheuttanut kaistan kehityksen romahtamisen. Gazassa elää kaksi miljoonaa ihmistä saarrettuna, näistä puolet on alle 18-vuotiaita. Palestiinalaisten sisäinen jakautuminen on tehnyt olosuhteet vielä vaikeammiksi: pulaa on sähköstä, puhtaasta vedestä, lääkkeitä. YK ja humanitaariset järjestöt muistuttavat alituisen Gazan hädästä, joka näyttää unohtuneen maailmalta, lähinnä muiden alueen kriisien tähden.

Valitettavasti Länsiranta ja Gaza kehittyvät eri suuntiin. Gazan saarto, joka täytti tänä vuonna 10 vuotta, on pitänyt sekä ihmiset että hallinnot erillään ja edistänyt erisuuntaista kehitystä. Humanitaarinen tilanne alueiden välillä on myös selvästi erilainen. Gazassa kriisi on jatkuva, kun taas Länsirannalla se on paikoittaista. Israelin siirtokuntapolitiikka Länsirannalla ja Itä-Jerusalemmissä työntää pois palestiinalaisia ja heikentää heidän elinolosuhteitaan.

Länsirannasta 60 % on ns. C-alueita, jossa Israelilla on hallintovalta. Palestiinalaisten on lähes mahdotonta saada rakennuslupia alueelle. Israel rakentaa alueelle jatkuvasti uusia siirtokuntia, jotka ovat kansainvälisen oikeuden mukaan laitomia ja kansainvälisen yhteisön mukaan myös erittäin haitallisia rauhanprosessille. Länsirannalla on kuitenkin kehityksen edellytyksiä tällä hetkellä, kun Gazan kohdalla taas puhutaan ke-

hitykselle käänteisestä prosessista, (de-development).

Mikä asia järkytti eniten?

Varmasti kaikkia järkytti Gazan sota. Saarretulta alueelta ihmiset eivät pääse pakenemaan. Kävin Gazassa jossain vaiheessa jälleenrakennuksen käynnistyttyä ja vierailin koulussa, jossa lapsia autettiin voittamaan sodan aiheuttamia traumoja, kuten painajaisia. Lasten kertomukset ja opettajien selkeästi nähtävissä oleva epätoivo ja väsymys, jonka he kuitenkin muuttivat kestävyudeksi oppilaidensa tähden, kosketti. Heille luovuttaminen ei ollut mahdollisuus. Palestiinassa moni asia koskettaa. Jokaisen ihmisen elämä on arvokas.

Mistä ilahduit eniten?

Palestiinalaiset ovat vieraanvaraisia, lämpimiä ihmisiä. Oli ilahduttavaa huomata, kuinka kulttuuri ja perhe ovat elämän keskiössä, pitämässä kiinni. Rohkaisevaa ja onnellista oli nähdä, että vaikeasta tilanteesta huolimatta palestiinalaiset ja israelilaiset ajattelevat myös samalla tavalla. On olemassa israelilaisia, jotka puolustavat palestiinalaisten oikeuksia ja puhuvat rohkeasti oikeudenmukaisuuden puolesta. Molemmilla puolilla on ihmisiä, jotka haluavat keskustella ja rakentaa tulevaisuutta, jossa molemmilla on turvallista ja molempien ihmisoikeuksia kunnioitetaan.

Mitä ajattelet EU:n roolista Palestiinan tukijana, toimiiko se?

Koko Eurooppa yhdessä on Palestiinan suurin taloudellinen tukija. EU ja jäsenvaltiot tukevat Palestiinan valtion rakennusta, kehitystä. Kirjallisuus aiheesta kertoo, että EU voisi olla vaikuttavampi, ts. se voisi käyttää vaikutusvaltaansa enemmän. EU:lla on tärkeä rooli.

Miten näet alueen tulevaisuuden, onko siellä toivoa paremmasta?

Valitettavasti, en näe muutosta lähitulevaisuudessa. Olen realistinen optimisti, en kyynikko, ja oikeudenmukaisuus on arvomaailmassani keskiössä. Uskon, että oikeudenmukainen rauha on mahdollista saavuttaa, eikä toivoa rauhasta saa menettää. Tulevaisuus ja toivo liittyvät myös kansainväliseen yhteisöön: Palestiinalaisen yhteiskunnan vahvistaminen sekä kehittyminen konfliktin keskellä on edelleen tärkeää ja kehitysyhteistyölle on edelleen tarvetta.

Järvenpään Vanhankirkon salissa pidetään Ikkuna Palestiina-keskustelutilaisuuksia kuukausittain. Lisätietoa Facebookista <https://www.facebook.com/ikkunapalestiinaan/>

Betlehemissä jaksetaan yrittää parasta

Betlehemissä olot käyvät Israelin kovassa kohTELUSSA yhä ahtaammiksi päivä päivältä. Mutta siitkö on seurauksena aina vaan vahvempi yhteisöllisyys ja auttamisen halu. AKYSin yhteistyöjärjestö Amjaad pystyy keräämään ympärilleen vapaaehtoistyöntekijöitä ja luomaan jatkuvasti olosuhteisiin sopivia uusia käytäntöjä.

Tukea vankilassa istuneille miehille

Vankilaan joutuminen ja uhka omasta tai lähimmäisen vangitsemisesta on ihmisille suunnaton fyysinen ja henkinen taakka, kun ei kukaan voi tietää kenet Israel milloinkin vangitsee. **Jamila al-Shami**, jonka osapäiväpalkkaan AKYS kerää rahaa, on saanut koulutuksen psykososiaaliseen kuntoutukseen ja hän tuntee aiheen, sillä hänen oma miehensä istui vankilassa ne vuodet, jolloin perheen kolme lasta olivat pieniä. Jamilan tavoitteena on vähentää vankilassa kärsineiden miesten stressiä sekä vihan ja turhautumisen tunteita. Miesten oloa helpottaa se, että he voivat ryhmässä purkaa kivuliaita kokemuksiaan ja samalla muistella myös 'hyviä hetkiä' eli sitä lujan keskinäisen ystävyyden ja solidaarisuuden piiriä, jonka vangit yhdessä rakensivat ja joka auttoi heitä kestämään kidutukset ja loukkaukset.

Tuki syöpäsairaille naisille

Amjaad on myös jatkanut vuonna 2016 aloittamaansa psykososiaalista tukea ryhmälle syövästä kärsiviä naisia parin tunnin viikoittaisissa tapauksissa, joissa naiset voivat puhua huolistaan ja oppivat rentoutumaan. Ohjaus ja vertaistuki antavat heille voimia jatkaa eteenpäin. Omat tukiryhmänsä myös muille kroonisia sairauksia poteville naisille ovat jatkuneet.

Kesäleirit lapsille

Lapset ovat tärkeä osa Amjaadin työtä. Tänä vuonna Amjaad onnistui organisoimaan kaksi viikon pituista kesäleiriä lapsille. Paikallisen tavan mukaan leirit ovat päiväleirejä, eli Palestiinassa eivät lapset koskaan ole yötä leireillään. Kun leiripaikka kuitenkin on kaupungin ulkopuolella ja ohjelma on laadittu lapsia virkistäväksi, niin sinne pääseminen tuntuu lapsista lomalta ja seikkailulta.

Leirit ovat lapsille ilmaisia. Leireille osallistui yhteensä vajaa 200 lasta, 8–15-vuotiaita tyttöjä ja poikia. Heikkoja ei unohdettu: mukana oli 18 diabetesta sairastavaa lasta sekä kolme pyörätuolia käyttävää lasta, joiden kaikkien erityistarpeet huomioitiin. Päivittäiseen ohjelmaan kuului urheilua, hauskanpitoa ja virkistystoimintaa. Lapsia ohjattiin myös monissa perusasioissa kuten syömään terveellisesti ja huolehtimaan henkilö-

Jamila al Shami oranssipaitaisten kesäleirityttöjen kanssa.

Kesäleirillä pojat saivat valkoisen leiripaidan. Poikien takana Jamila ja vapaaehtoistyöntekijöitä.

kohtaisesta hygieniasta. Myös ensiaputaitoja opetettiin, esimerkiksi mitä tehdä, jos kaveri kaatuu ja loukkaa polvensa tai jos pitää saada yhteys lääkäriin tai sairaanhoitajaan.

AKYSin lähettämät rahat eivät mahdollistaisi minkäänlaisten kesäleirien järjestämistä, mutta tässä tulee kuvaan Amjaad-järjestön hyvä verkostoituminen. Amjaad sai neuvoteltua Betlehemin kaupungin maksamaan leiritilan vuokran ja ruuat sekä palestiinalaiseen leiriin ehdottomasti kuuluvan oman leiripaidan jokaiselle. Amjaadin vapaaehtoisten ryhmä huolehti Jamila Al-Shamin johdolla leirin organisoimisesta ja päivittäisestä toiminnasta sekä kaikesta hallintotyöstä.

H. C. Andersenin Pieni tulitikkutyttö

Kesän kohokohtiin kuului, että Amjaad järjesti Betlehemin lapsille teatteria. Tunnetun Al Hara teatterin näyttelijät kiertävät Länsirantaa valmiina esiintymään ilmaiseksi lapsille. Amjaad tarttui tähän ja sai heidät tuomaan Betlehemin kouluihin ja lähikyliin viisi esitystä H. C. Andersenin sadusta "Pieni tulitikkutyttö". Näytelmän surullisenkaunis tarina köyhästä tytöstä, joka myy tulitikkuja auttaakseen perhettään, sai vastakaikua kovia kokeneilta palestiinalaislapsilta. Näytelmän näki neljän päivän aikana 720 lasta.

AKYSin tukitili on: Danske Bank FI95 8000 1300 9905 05, viitenumero 3007. Tiedustelut Ilona Junka, ilonajunka@hotmail.com, puh: 044 300 2039

Opiskelijat puolustamassa Palestiinaa ja tukemassa boikottiliikettä

Students for Justice in Palestine - Helsinki on eri tiedekuntien opiskelijoiden vuoden 2015 syksyllä perustama järjestö.

Moni perustamassa mukana ollut henkilö osallistui samana syksynä Vasemmistonuorten yhdessä muiden poliittisten nuorisjärjestöjen kanssa koordinoimaan Muurinmurtajat-koulutushankkeeseen. Muurinmurtajat-hankkeen tarkoituksena oli antaa nuorille toimijoille valmiuksia ja välineitä Palestiina-solidarisuustoimintaan omissa piireissään. Me mukana olleet opiskelijat koimme, että yliopisto olisi hyvä ympäristö tehdä solidaarisuustoimintaa, onhan esimerkiksi varsinkin angloamerikkalaisessa maailmassa Palestiina-aktivismi yleistä kampuksilla.

Järjestön tavoite on levittää tietoa tilanteesta Israelissa/Palestiinassa opiskelijoiden keskuudessa sekä edistää BDS-kampanjaa kampuksella. Haluamme myös rohkaista muita opiskelijoita toimimaan ja puhumaan palestiinalaisten oikeuksien puolesta järjestämällä tapahtumia ja iltamia. Sen lisäksi pyrimme julkaisemaan kannanottoja ja kirjoittamaan juttuja opiskelijajärjestöjen lehtiin. Students for Justice in Palestine - Helsinki vaatii yhtäläisiä oikeuksia sekä kaikille Israelin/Palestiinan -alueella että diasporassa asuville henkilöille ja on sitoutunut antirasistisiin periaatteisiin.

Kanerva Rautila

**STUDENTS
FOR JUSTICE IN
PALESTINE**

HELSINKI
WWW.FACEBOOK.COM/SJP-HELSINKI